

ORINA

Núm.

Fa

Inquisi

quest

Per

agenci

El Cap

Madrid

Lopez

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

del T

MINISTERIO DE CULTURA

TREBALL

ano : 1965

Falta n. ~~101~~

MINISTERIO DE CULTURA

...pre-
...
...del
...in
...mon
...ro
...a
...de
...fulle
...estu
...incorpo
...er
...nimen
...blica
...a
2005
in
ac
ag
El
(M
Lo
de
LUI
i
de San
...
...gnom
el
...
...
...ors
...usto
...mole
...eres
...s
...en
...gran
...de
...la
...stat
...
...m
...arra
...la
...Co
...de
...de
...qu
...Sin
...ni
...ca
...ata
...a
...lit
...en
...dis
...la
...vic
...rit
...s'e
...dò
...de
...do
...des
...ins
...ene
...i
...l'ac
...tot

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 261 Barcelona, gener-febrer 1965 Preu : 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a les 7'50 del matí per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.

De 2 a 3 de la tarda, programa de sobretaula per ones curtes de 21, 25 i 27 metres.

De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la nit, per ones curtes de 30,39, 43 i 48 metres.

Els dilluns i el dijous al vespre, emet en català.
¡CATALANS : ESCOLTEU-LA!

¡ L'HEM SALVAT !

Fà unes hores, escrivim, profundament inquiet, el títol que tenia qu'encapçalar aquesta plana : SALVEM-LO !

Però quan ja es cloïa aquest número les agències de premsa donen la gran notícia: El Capità General de la Primera Regió Militar (Madrid) ha decidit sobreseïr la causa: Justo Lopez no tindrà que compareixer davant del Tribunal Militar que tenia l'ordre de con-

demnar-lo a cinc penes de mort. Pensem, en aquests moments, en el nostre entranyable camarada, en la seva valerosa companya, i, pensant en ells, volem cridar junt amb tots aquells que dins i fora d'Espanya han lluitat per salvar a Justo López, aquests tres mots que contenen tanta emoció, tanta alegria, tanta confiança...: ¡L'HEM SALVAT!

En la història d'aquests llargs anys de tirania es difícil trobar un exemple tan visible i alligador de com la lluita del nostre poble pot fer retrocedir a les hienes franquistes. Justo Lopez està a Carabanchel. Estava en mans d'un Tribunal militar. Franco està en el poder. I no gensmenys, Franco ha retrocedit, no s'ha atrevit a assassinar-lo.

Aquesta reculada equival a una gran derrota política dels que 25 anys després d'acabada la guerra civil volien, amb la sang de Justo Lopez, reavivar un passat d'odis i venjances condemnat pel nostre poble.

La camarada Dolores Ibárruri, que ha jugat un tan destacat paper en la defensa de Justo Lopez, tenia raó quan, tot just coneguda la notícia d'haver-se sobreseït la causa, deia que es un triomf de la justícia. Si; un triomf d'aquesta JUSTICIA, d'aquesta LLIBERTAT, d'aquesta DEMOCRACIA per les que clamen i van imposant amb llur lluita els metal·lúrgics i estudiants de Madrid, els 10.000 obrers que acaben de manifestar a Barcelona, els professors que han encapçalat les manifestacions estudiantils a Madrid i els 200 que s'han solidaritzat amb ells; els 100 sacerdots que han manifestat davant del Tribunal d'Ordre Públic...

La victòria que avui celebrem es la del treballador que en una Assemblea obrera a Barcelona s'aixecava per demanar als seus companys que es mobilitzessin en favor de

(Continua a la pàg 3.)

¡ LLIBERTAT ! ¡ LLIBERTAT !

MANIFESTACIO OBRERA A BARCELONA

En cloure aquest número de TREBALL ens arriba la notícia de que ni la impresionant concentració de « grisos » ni l'acció de la politico-social foren prou per impedir la manifestació convocada per les Comissions Obreres de Barcelona pel dimarts dia 23.

¡LLIBERTAT SINDICAL! ¡DRET DE VAGA! ¡200 PTS de JORNAL! ¡AMNISTIA!, escandaven a cor deu mil obrers per la Via Layetana, carrer Princesa, carrer de la Plateria, plaça de la Catedral, davant de Correus...

Des de les set de la tarda fins passades les deu del vespre es multiplicaren les càrregues dels « grisos » contra els contingents d'obriers que pugnaven per arribar fins el local dels Sindicats Verticals. Centenars de policies tenien acordonada tota la zona, barrats els carrers, es disposaven en forts escamots per atacar els obrers i dislocar la manifestació a cops de porra. Les enormes forces mobilitzades conseguiren dividir la manifestació en varis grups, en alguns llocs arribaren a disoldre aquests, però en altres —carrer de la Plateria per exemple— es produïren xocs violents que ocasionaren, es diu, alguns ferits. Això feu que enlloc d'una manifestació s'en produïssin simultàniament varies a ambdós costats de la Via Layetana i en la Plaça de Palau.

La participació de la joventut i de les dones fou molt destacada. Els comentaris després de la manifestació eren entusiastes, insistint en que calia tornar-hi, i més fort encara.

La policia va fer unes setanta detencions i immediatament ha començat a les fàbriques l'acció dels obrers per exigir la llibertat de tots els detinguts.

SALUTACIO DEL C. E. del P. S. U. C. al camarada S. CARRILLO

Benvolgut company Santiago : Al complir-se el teu cinquanté aniversari, de vida dedicada totalment a la causa de la democràcia i del socialisme, volem fer-te arribar la felicitació afectuosa de tots els comunistes catalans.

Tots nosaltres valorem altament l'ajut i la sollicitud que en tot moment, i en totes les circumstàncies, ens has donat als comunistes de Catalunya.

Els avenços considerables que tant a Catalunya com a la resta d'Espanya estem fent en la mobilització de la classe obrera i de les masses populars en general, contra la dictadura i per una solució autènticament democràtica de l'actual situació, es deuen a la política justa del Partit Comunista d'Espanya, a la seva direcció col·lectiva, però, es deuen a l'ensem, a la teva tasca incansable al front de la direcció del Partit en l'elaboració d'una política creadora, d'acord amb la situació real de cada moment i inspirada en una confiança sens límit en les energies revolucionàries de la classe obrera, en la fidelitat als principis del marxisme-leninisme.

En tú, company Santiago, sempre hi hem vist el dirigent atent als problemes i les aspiracions del poble català. Els teus discursos i articles; els teus consells i opinions han estat, sovint, font d'inspiració per superar-nos en el treball i en la lluita al front de les masses treballadores i, a l'ensem, ésser els millors defensors dels drets polítics, socials i culturals del nostre poble.

Per tot això, a Catalunya, el respecte i l'afecte que et tenim no és un sentiment exclusiu dels comunistes catalans, sinó que és compartit per milers d'antifranquistes que veuen en el Partit que tu dirigeixes, el més ferm i conseqüent defensor de les llibertats i els drets del poble de Catalunya.

De tot cor et desitgem molta salut i que puguis comptar molts anys, molts més, pel bé del Partit i de la causa de la democràcia i del socialisme a Espanya.

El Comité Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Gener del 1965.

LA CONJUNTURA ECONOMICA A CATALUNYA A PRINCIPIIS DE 1965

Per Gaspar ARIBAU

Per donar-se una idea de la conjuntura econòmica a Catalunya només cal llegir « La Vanguardia » del 31 de gener darrer. En el seu editorial comença dient que « una breu auscultació en els mitjos empresarials porta ràpidament al convenciment de que *existeix i es propaga un clima d'incertitud* » i que predomina « una actitud d'espera recelosa, en la qual —segurament per informació defectuosa— *s'espera sempre lo pitjor* ».

En el mateix número podem llegir les paraules pronunciades pel marquès de Deleitosa, president del Banc Espanyol de Crèdit, en el banquet que oferí a l'Hotel Ritz als oligarques catalans. Digué: « *Ja sé que experimenteu avui dificultats en diverses indústries i d'una manera concreta en la tèxtil* », afegint: « *Compteu amb nosaltres d'una manera incondicional com a socis, com a companys. Això no solament en els dies de bonança, quan el sol illumina el matí, sinó també quan s'apropa la tempesta* ».

El marquès de Castell-Florite, president de la Diputació Provincial, respongué afirmant que « *avui en la indústria i el comerç d'aquesta regió, existeixen sectors deprimits i empreses en situacions incòmodes* ». (Tots els subratllats són meus. G.A.)

Independentment dels resultats globals amb els quals xifren l'any 1964, es reconeix unànimement que el camp sofreix una crisi greu. La causa no ve de la insuficiència de producció, sinó de la política econòmica del règim i de les estructures monopolistes que han provocat « excedents » agropecuaris que haurien pogut ésser fàcilment absorbits pels treballadors. Els preus varen ensulsiar-se al camp sense beneficiar als consumidors. La contracció del poder de compra del camp reduí l'adquisició de tèxtils i articles d'ús i consum; provocà una disminució de la superfície de sembra dels cultius no rendables —la patata en un 50-60 per cent—; una menor utilització d'adobs fosfatats (—10,3 %) i potàsics (—16,6 %) que minva les collites i una disminució del nombre de tractors matriculats (40 % menys de lo programat) i del crèdit. La secada, al superposar-se a una greu situació, ha empitjorat els problemes. Els cereals, llegums i fins i tot les patates han reduït llurs produccions anyals en més d'un 20 per cent. La collita d'oli representarà una quarta part de la producció mitja anyal i on hi ha una collita normal, com en l'arròs, apareix un « excedent » de 150.000 tonelles. La ramaderia de merí es troba en crisi.

Nombroses explotacions agrícoles s'han arruïnades, però els més perjudicats són els obrers agrícoles. Han treballat poques jornades. Solament en l'oliva es calcula que s'hauran reduït les peonades en dotze milions.

RESOLUCIO DEL COMITÉ CENTRAL DEL P. S. U. C.

El Comité Central del PSU de Catalunya aprova la RESOLUCIO del Comité Executiu del 18-11-64 i resol destituir dels seus carrecs de membre del Comité Executiu i del Comité Central del PSU al company JOAN BERENQUER per la seva participació en l'activitat fraccional empresa pels companys Fernando Claudin i Federico Sánchez.

El Comité Central del PSU reitera la crida feta pel Comité Executiu al company JOAN BERENQUER per tal de que posi fi al treball fraccional i respecti la disciplina del Partit, que obliga a cada comunista a exposar les seves crítiques o divergències dins les reunions de l'organització en la qual milita i a defensar i aplicar-ne fora, la política del Partit.

10 de febrer del 1965.

El C.C. del P.S.U.C.

Segons la Comissaria del Pla de Desenrotllament, en els 9 primers mesos de l'any passat, de 23 sectors industrials que cita, únicament 8 havien acomplert el pla. Les enquestes de les Cambres d'Indústria de Catalunya i les de Comerç i Navegació de desembre del 1964 y gener del 1965 mostren que malgrat les festes s'ha produït un descens de les vendes, un increment dels stocks i una disminució de la cartera de comandes. S'ha constatat la reducció d'activitats dels sectors electrodomèstic, goma, calçat, fumisteria, màquines eines i de cosir, suro, i, per primera vegada, les de la construcció. El sector tèxtil tendeix a empitjorar.

A finals de 1964 el nombre de fusos precintats de la indústria tèxtil cotonera era de 675.000, sobre els 2,5 milions que posseeix la indústria, essent 103 les empreses amb expedients de cessar, suspensió temporal o reducció de jornada que afecta a 4.360 obrers. Es calculen en 15.000 els parats totals d'aquesta indústria.

Ja hem esmentat que una quarta part de la maquinària llanera, tant vella com moderníssima, es troba precintada. Acaba de suspendre pagaments a Sabadell una empresa llanera que ha deixat sense pa a 350 assalariats. Segons dades oficials, inferiors a les reals, els obrers de Sabadell en atur complert en la indústria llanera ascendeix a 425 i les 12 empreses que tramiten expedients de crisi n'ocupen 427.

La indústria tèxtil, inclosa la confecció, dona treball a 400.000 obrers, molts dels quals han quedat amb el salari pelat, sense primes ni hores extres. Altres han estat acomiadats o treballen a jornada reduïda. Part de la indústria lleugera, com la de la pell i el cartó, ha reduït la seva activitat. La indústria automobilística i la de vehicles industrials continua, en canvi, el seu curs ascendent.

El comerç es debat en una situació extremadament difícil. Disminueix les seves vendes. Han acumulat grans stocks. Retorna impagades les lletres de canvi. Redueix les comandes. S'espera un empitjorament de la situació en els mesos propers.

Les inversions privades no solament són inferiors a les programades sinó que estan dessota de les del 1963. (Junta General del Banc de Bilbao. « La Vanguardia », 31-1-65).

El què caracteritza més certerament, però, el canvi de conjuntura és el Balanç de la Banca privada al 30 de setembre, car en ell es sintetitza la situació econòmica. En els 9 primers mesos de l'any la Banca privada ha recollit 50.160 milions de pessetes, havent cedit a crèdit únicament 32.340 milions de pessetes, és a dir, restaren sense aplicar 17.820 milions de pessetes, tot i amb la manca que feien en el camp, indústria i comerç. L'expansió bancària ha estat molt inferior a l'esperada, restant molt per dessota de la corresponent dels tres darrers anys.

La política econòmica cristallitzada en el Pla de Desenrotllament, al servei del capitalisme monopolista, ha determinat l'apujada en fletxa dels preus, malgrat els « excedents » agropecuaris i l'acumulació de stocks d'articles industrials. Segons P.I.N.E. el cost de la vida en octubre de 1964 va superar en un 10,6 % el nivell del mateix mes de l'any precedent, essent l'alça de l'alimentació d'un 11,5 % i la del vestit d'un 13,4 %. « Acció Social Patronal » estima l'elevació del cost de la vida en el mateix període en un 18 %. Els preus han assolit nous rècords de desembre i gener darrers. Com a conseqüència s'ha reduït substancialment el salari real dels treballadors, malgrat que aquests han incrementat en un 8,30 % llur rendiment per hora

de treball. (Banc de Bilbao. « La Vanguardia », 31-1-65). Cal esperar un empitjorament de les condicions de vida degut a l'elevació de preus dels articles alimentaris i industrials, lloguers, transports urbans i ferroviaris, però, sobretot, pels nous augmentos de la pressió tributària i emissions públiques necessaris per a cobrir les creixents despeses improductives i el programa naval i construcció d'avions supersònics, la qual cosa accelerarà la inflació i l'alça dels preus.

A Catalunya, els homes de negocis « no entreveuen, ni en la llunyania, les possibilitats d'una recuperació satisfactòria » (« Actualidad Económica », 2-1-65). L'activitat econòmica depèn, en última instància, del poder de compra de les masses i havent-se reduït aquest en la ciutat i el camp no cap esperar un canvi substancial de les perspectives. El corresponsal de « YA » a Barcelona escriu el 15 de gener que hauran de transcórrer almenys sis mesos abans no es pugui remontar el clot actual.

La política econòmica plasmada en el Pla de Desenrotllament ha originat profunds desequilibris i tensions en nombrosos sectors i crisis en certes branques; ha desfermat una accelerada inflació i ha perjudicat la classe obrera, la burgesia no monopolista i capes intermitges de la ciutat i del camp. Per això adquireix una major amplària la lluita de masses en la qual participen la classe obrera, els camperols, estudiants, intel·lectuals i altres capes de la població. Qui sembla vents recull tempestes.

MANIFESTACIO A BADALONA

El dia 30 de desembre, a la Plaça de Correus de Badalona, 500 obrers convocats per les comissions obreres de diferents fàbriques, es van manifestar per solidaritat amb un obrer despedit de la « PHIER », despedit per haver defensat honestament i valenta els drets i reivindicacions dels seus companys de treball. Aquesta acció de solidaritat és molt comentada a Badalona i es té la impressió de que hi hauran altres motius per manifestar-se i que, aleshores, s'organitzarà millor per tal de fer-la més eficaç.

Ajut al Partit

Segurament són molts els companys i simpatitzants que encara no han trobat en les nostres pàgines la notificació d'haver rebut els donatius al Partit. No cal dir que les anirem publicant totes encara que no pas amb la rapidesa que tots voldríem. Preguem, doncs, que es tingui present aquesta realitat. Totes les llistes seran publicades.

La llista següent correspon al mes d'octubre de 1964.

D'un grup de (R) (Tarragona) 1.000 pts. - D'un antifranquista de Girona, 500 pts. - De M.V., Barcelona, 25 pts. - Grup d'un poble de Lleida, 800 pts. - D'un grup de la Costa Brava, 1.400 pts. - Com. 10 : 5.750 pts. - Com. 15 : 1.808 pts. - Com. 20 : 5.000 pts. - Com. 23 : 1.558 pts. - G.G. 80 pts. - J.E. 20 pts. - M. J. 25 pts. - J. M. 25 pts. - Miranda de E. 50 pts. - Pintor X. 100 pts. - G. 8 : 482 pts. - M. P. 1.350 pts. - X. 4 : 410 pts. - Viladecans 100 pts. - Orba 70 pts. - « Templao » 525 pts. - Un paleta 500 pts. - X. 1 50 pts. - Un extremista 100 pts. - J. 2 : 80 pts. - B. 12 : 225 pts. - H. 3 : 400 pts. - C. de C. : 300 pts. - Pasionaria 2 : 250 pts. - M. O. i T. L. : 60 pts. - Est. P. : 800 pts. - Grup Adelante : 235 pts. - JIGAS : 55 pts. - J. R. : 10 pts. - Anónimo : 10 pts. - Anónimo : 40 pts. - Anónimo : 10 pts. - G. Reconciliación : 250 pts. - Ajut Presos - Esp. : 500 pts. - Presos : 50 pts. - Est P. P. : 25 pts.

Ajuda vagues Asturians : Est. A. H. : 15 pts. - Empleados : 360 pts. - Simpatitzant : 50 pts. - Adh. lante 40 : 100 pts. - P. A. : 10 pts. - Anónimos : 50 pts. - G. Reconciliación : 605. Anónimo : 50 pts.

HAN CRIDAT ELS ESTUDIANTS DE BARCELONA

Crònica de l'acció : Va començar tot amb « Viridiana », millor dit, el dijous 4 de febrer, s'havia anunciat la projecció de la pel·lícula de Buñuel per les 7 del vespre. L'expectació era gran perquè tothom sap que « Viridiana » ha estat oficialment prohibida a Espanya. A darrera hora, el Rector ens va dir que no hi hauria « Viridiana ». Els estudiants es van reunir al vestibul de la Facultat d'Econòmiques —uns 1200— La porta de la sala d'actes estava tancada. Els estudiants la van enfonsar per entrar dins. Un membre

Presidència i es van redactar dues cartes que foren aprovades pels reunits. Una carta adreçada al rector protestant per la intrusió del dijous i l'altra a Madrid solidaritzant-se amb els estudiants de la capital i protestant contra els expedients. S'aprovà una resolució de no reconèixer altra autoritat que la reunió dels delegats de centre i de no acceptar la intrusió de l'autoritat acadèmica. Es va prendre l'acord de reunir totes les cambres de Facultat el més aviat millor per comunicar aquests acords i obte-

« UNIVERSITAT » diu i

El butlletí « UNIVERSITAT », òrgan dels estudiants comunistes catalans, en el seu número de gener, donava una visió àmplia i raonada de les lluites universitàries arreu d'Espanya per imposar la llibertat sindical.

Davant les maniobres del SEU per frenar l'impuls dels estudiants exigint democràcia, el butlletí UNIVERSITAT diu:

« Hem d'exigir la possibilitat de desenvolupar una vida sindical normal i quan s'ens prohibeix, hem d'estar preparats per saltar per damunt de totes les prohibicions i reunir cambres, fer activitats culturals, editar publicacions, etc. AIXO SIGNIFICA COMBINAR AMB MES AUDACIA LES FORMES EXTRA-LEGALS AMB LES FORMES LEGALS DE LLUITA. En les actuals circumstàncies aquesta afirmació té dos aspectes: d'una banda; la necessitat d'impulsar i recolzar l'activitat de les cambres en contra de les limitacions « legals » imposades de dalt i, d'altra banda, la necessitat de dur a terme accions de massa tals com vagues, concen-

tracions, manifestacions per recolzar la legitimitat i representativitat de les nostres cambres i per plantejar, en general; les nostres reivindicacions »...

El progrés en la lluita dels estudiants per la democràcia no és un fet aïllat — diu UNIVERSITAT. Coincideix amb un ample moviment general encapçalat per la classe obrera, que s'ha anat desenvolupant tot al llarg de l'any 1964...

Tots els antifranquistes ens podem sentir orgullosos i animats per la coincidència —cronològica i de contingut reivindicatiu— dels moviments obrer i universitari. Això ens ha de fer considerar l'estret lligam que hi ha entre els dos i llur influència recíproca. Tot avenç de la lluita obrera recolza l'acció dels estudiants i vice-versa. »

Finalment, l'Editorial de UNIVERSITAT, que no donem íntegrament per raons d'espai, però que considerem de molta importància, diu:

« A llarg terme, aquestes lluites d'obrers i estudiants apunten cap a l'enderrocament de la dictadura i a l'establiment d'un règim democràtic amb llibertat per totes les tendències ».

de la delegació d'alumnes de la facultat va llegir un resum d'una informació arribada de Madrid sobre l'acció per la llibertat sindical i contra les mesures repressives de que eren víctimes alguns universitaris per llur lluita per la democràcia. Els estudiants van cantar « Gaudeamus » i, alguns, cridaren « LLIBERTAT SINDICAL », « SEU no », « Madrid, sí », « Expedients no » — també es pogueren escoltar coses com aquestes: « Dimisió, Rector », « Decanos policíes no », « Llibertat », « Democràcia », « Viridiana sí, Estapé no ». (Estapé es el nom del Degà). Cap a tres quarts de nou del vespre els estudiants sortiren al carrer i es concentraren al bell mig de la Diagonal. El tràfic quedà trencat durant cinc minuts. Les files d'autos, per avall, arribaven fins a Pedralbes. Per pròpia decisió, els estudiants es van dissoldre convocant una Cambra de Facultat pel dia següent. Quan arribà la policia ja no hi eren els estudiants.

El divendres 5 de febrer uns 550 estudiants es reuniren a l'aula Magna per fer la reunió oberta de la Cambra de Facultat. Eren molts i la sala era massa petita. Va córrer la veu: « Anem a la sala d'actes ». Les portes seguien enfonsades. No hi hagué dificultat per entrar-hi.

L'acció dels estudiants de Madrid era ja coneguda. Es congregaren estudiants barcelonins de diferents Facultats. Es nomenà una

nir llur adhesió. Algú digué que aquella no s'havia de considerar una Cambra normal sinó una assemblea democràtica d'estudiants. Tots els acords foren presos per aclamació i es tornà a cridar com la vetlla. Un estudiant cridà: « El SEU ja no existeix ». L'aplaudiren tots.

Acabada la reunió els estudiants sortiren al vestibul, van seure per terra i van cantar

« Gaudeamus ». Després, foren proclamades de bell nou les consignes: « Llibertat sindical », etc. Algú va estendre l'abric per terra i es van recaptar diners pels « expedients » de Madrid. I començaren una vegada més a cridar les consignes del moment.

A dos quarts de nou, uns 300 estudiants sortiren al carrer i van interrompre el tràfic. Els automobilistes preguntaven: « Què passa? » i els estudiants ho explicaven. Uns minuts després, pel centre de la carretera, baixaren cap a Calvo Sotelo obligant als autos a parar, llençant fulles anunciant la detenció de tres estudiants de Sabadell i cridant « Democràcia », « Llibertat Sindical ».

Entre la Facultat de Dret i la Plaça de Pio XII, la manifestació es va dissoldre espontàniament. Immediatament arribaren els policies amb cotxe i pogueren encara molestar als estudiants demanant -els- hi la documentació. No penso que hi haguessin detencions.

El 8 de febrer era dilluns. Els estudiants prosseguiren l'acció dins de la Universitat. A la porta de Ciències hi havia molts policies. Uns 500 estudiants es trobaven per allí. La força pública repetí diverses vegades: « Disuélvanse », « Disuélvanse o tendremos que actuar ». I actuaren amb les porres, a la Plaça Universitat, Gran Via i carrer Balmes.

Les autoritats tenen molta por de que l'acció dels estudiants sigui coneguda. La Radio Televisió Francesa havia fet algunes fotografies de la manifestació. Foren incautades. La premsa no en diu res. Nogensmenys, la gent en parla. Els butlletins de Facultat n'informen abastament i el de Ciències, per exemple, a més de parlar-ne, recorda una vegada més quines son les aspiracions dels estudiants: Llibertat, Democràcia i una Universitat que no « sigui fàbrica de tècnics deshumanitzats » pel que es reclama la llibertat de celebració d'actes culturals i sindicals fets pels estudiants mateixos.

A l'hora que acabo d'escriure aquesta crònica, la lluita per imposar els nostres drets, pren nova volada.

Corresponsal a la Universitat.

¡ L'HEM SALVAT !

(Ve de la pàg. 1)

Justo Lopez; es la del obrer de Sevilla que ha pintat en les parets de la ciutat: « Vº Mandamiento, NO MATARAS » es la d'aquestes dones i joves que han recollit milers de firmes per enviar-les al Govern; la d'aquests obrers, estudiants, intel·lectuals qui arreu d'Espanya han repartit octavilles denunciant el crim que es preparava. Es, també, la victòria de milions de demòcrates que ardentment s'han mobilitzat aquests dies a tot el món.

Aquesta es la gran lliçó a retenir. Perquè l'arma que ha detingut el braç del botxí es la que hem de seguir empunyant per a fer retrocedir a la Dictadura en altres fronts. Es aquesta arma també la que ha obligat a di-

soldre el Tribunal que havia de jutjar als dinou antifranquistes valencians, ajornant, aixís, d'uns mesos llur judici. També de Burgos ens arriba la notícia de que s'ha suspès el Consell Sumaríssim iniciat contra trenta-vuit presos polítics...

Però tots ells, aixís com desenes d'altres antifranquistes, segueixen empresonats: A Madrid hi ha hagut detencions d'estudiants; 70 obrers catalans han estat detinguts aquests dies a Barcelona. I el nostre poble sofreix encara la dictadura de Franco.

Els comunistes hem de fer veure, amb la claredat dels fets —i quins fets!— la força incontenible del nostre poble quan lluita unit i resoltament. La batalla per Justo López ha estat guanyada: ¡Endavant en la batalla per la llibertat d'Espanya!

Per Pere SABATER

Durant l'any 1964 la redacció de REI ha rebut unes 700 cartes de Catalunya. 100 corresponents ens han escrit de 50 localitats diferents de casa nostra. Llurs cartes ens han tramès, principalment, informacions de lluites obreres, de problemes laborals, denúncies dels Sindicats franquistes. La carestia de la vida, els 25 anys de « pretesa pau », la lluita per l'amnistia i la solidaritat amb els presos polítics també han estat temes freqüents. No han faltat els problemes del camp ni temes culturals i universitaris. Hem rebut 10 cartes demanant contacte amb el PSUC i 7 demanant l'ingrés al Partit.

Barcelona és la província catalana més lligada, per carta, a REI. Girona, en canvi, va a la cua. Els estudiants són, potser, els que menys ens escriuen i els obrers, els nostres més assidus informants. Ens escriuen catòlics, dónes, camperols i molts joves.

Aquestes dades mostren, si més no, el pes que les corresponents prenen en la nostra tasca. Mostren el lligam, cada dia més ferm, entre REI i els seus oients. I mostren, també, alguns buits que caldria superar.

¿PER QUE ES IMPORTANT ESCRIURE A REI? Un corresponent que ens ha escrit per primera vegada fa uns dies, diu: « Com és natural en un obrer, escolto les vostres emissions que tan ens informen. Quan a Espanya passa alguna cosa extraordinària, la font d'informació més fidel és la NOSTRA EMISORA —i dic NOSTRA perquè és la única que està al servei de la veritable Espanya ».

REI ha estat present a les manifestacions de Terrassa, d'Olesa de Montserrat, de la Plaça Ali-Bey, de Badalona. Estava present en la intervenció dels aguatzils a la barriada de Can Torre Baró, al Festival folklòric de la Selva, al Palau de la Música, mentre Raimon cantava el seu « NO » impressionant. Ha estat allí i ha informat. Ha fet que aquests esdeveniments fossin patrimoni de tots, es fessin experiència col·lectiva de tot Catalunya.

Aquests mesos estem vivint al nostre país un creixement de la combativitat, de l'organització de les masses, de la classe obrera. A les fàbriques es creen comissions obreres. Les reunions sindicals es transformen en veritables assemblees d'oposició. Aquí i allà es produeixen accions parcials. Un nou moviment obrer d'oposició pren cos i madura dia a dia. Un dinamisme innegable sacseja el nostre país. Doncs, bè, tot això, que el franquisme preten silenciar, ESDEVE EXPERIENCIA DE MILERS DE PERSONES A TRAVES, EN BONA PART, DE LES INFORMACIONS DE REI. El dinamisme de que parlàvem apareix com quelcom que s'està cohesionant, gràcies a les informacions detallades, concretes i verídiques dels nostres corresponents. I com més corresponents ens informin, més ampla i complerta serà l'experiència que cada nit posem a l'abast dels nostres oients. Amb la col·laboració dels nostres corresponents, REI mostra que la lluita contra la dictadura, pel pa, la llibertat i la pau, és sentida i realitzada per milers de persones a tot el país.

Es per això que podem dir QUE INFORMAR A LA PIRENENCA ES UNA FORMA DE LLUITA CONTRA EL FRANQUISME!

— ¿SOBRE QUE ESCRIURE? Molts s'ho pregunten. Però heus aquí com comencen moltes cartes: « Vaig veure un fet, una injustícia i vaig pensar: « LA PIRENENCA HO HA DE SABER ». Instintivament molts oients saben que qualsevol injustícia, anormalitat, abús —que no trobarà ressó en la premsa censurada per Fraga Iribarne— ha d'anar a la única emissora espanyola que no pateix aquesta censura. I la cosa és clara quan es tracta de vagues, accions reivindicatives o manifestacions.

Però, evidentment, hom no sempre es troba al bell mig d'una manifestació. ¿De què escriure, aleshores? Un camperol de Lleida, fent-se ressó de la nostra ENQUESTA AGRARIA ens va donar una informació valuosa dels problemes del camp lleidatà: emigració, distribució de la terra, preus que paguen els intermediaris, estafes del Servei Nacional del Blat, etc. Un corresponent de Barcelona va recollir l'ambient als mercats, al carrer, als llocs públics. Altres comenten el darrer discurs de tal o qual ministre, recullen la reacció que ha provocat entre els veïns, els amics, els companys de la fàbrica. En fi, hi ha qui ens informa de problemes municipals: la recollida de les escombraries a Can Tunis, per exemple. O la utilització de la presó vella de Lleida com a casa per famílies humils. ES POT INFORMAR DE MOLTES COSES: DE FETS CONCRETES, AMB DADES EXACTES, QUE PERMETIN ALS NOSTRES OIENTS FER-SE CARREC

D'UN PROBLEMA, COMPENDRE UNA ACCIO, TREURE-N UN ENSENYAMENT.

No oblidem que a Catalunya tenim problemes específicament nostres: el nacional, que cal difondre per que ens compreguin i recolzin la resta dels pobles d'Espanya. La defensa del nostre idioma, les activitats culturals, el fenomen tan interessant de la Nova Cançó Catalana, la discriminació oficial, són temes de les cartes i informacions dels nostres col·laboradors. Un escolta catòlic ens va informar, per exemple, de la reunió del Primer de Maig a Montserrat.

TOTES AQUESTES INFORMACIONS, DIA A DIA, DONEN UNA VISIO AMPLIA I CONCRETA DE CATALUNYA I PERMETEN ADONAR-SE DEL CAMI FET I DEL QUE MANCA ENCARA, PER REDREÇAR LA NOSTRA HISTORIA PER CAMINS DE DEMOCRACIA.

No hem de negligir, doncs, la col·laboració amb la Pirenenca. Les antenes de REI estan a la disposició dels antifranquistes. Una de les armes utilitzades pel Règim per mantenir-se en el poder ha estat l'ús i l'abús de la propaganda falsificada, la calúmnia sistemàtica o el silenci i la censura. Cada dia REI surt a contrarrestar aquesta « desinformació ». I la eficàcia de la seva tasca, repetim, depèn en gran mesura, de que la xarxa de corresponents s'ampliï molt més. Que sigui enguany realitat la consigna de UN CORRESPONSAL A CADA FABRICA, A CADA BARRI, CADA POBLE!

Us invitem, amics lectors de « TREBALL », a ésser, des d'ara mateix, col·laboradors de REI!

L'ACCIO DELS TREBALLADORS DE BANCA DE BARCELONA

Crònica dia a dia:

Dilluns 25 de gener: arriba la notícia a Barcelona de que, en les converses sobre el Conveni que tenen lloc a Madrid, la Secció Econòmica ha tingut el cinisme de proposar un augment del 13,39 % condicionat a que sigui signat per quatre anys. Tots els empleats del « Banco Español de Crédito » escriuen una carta a la Comissió Deliberadora protestant per l'actitud injusta i antisocial dels representants econòmics i exigint als representants de la Secció Social que no acceptin cap augment de salaris que no sigui capaç de posar fi al doble empleu. Al mateix temps es fa una crida als empleats —crida verbal i amb mitja hora d'antelació— per sortir a dinar a la Plaça de Catalunya. Foren dos cents els que hi acudiren. La nova es va estendre a altres Bancs on hi trobà ressó, malgrat l'actitud d'obstrucció dels Jurats d'aquels Bancs.

Dimarts 26 de gener: Es l'aniversari de l'ocupació de Barcelona pels franquistes. La direcció del Banc vol pressionar recordant el significat de la diada. Vol impedir que els empleats surtin a dinar a la Plaça de Catalunya. Malgrat això, són més de mil els que, en diferents tandes, van a dinar al lloc de concentració; amb els del « Banco Español » n'hi han d'altres Bancs de la ciutat. La manifestació era evident. Per « camuflar-la » hi hagueren exhibicions de bombers davant del « Corte Inglés ». Els empleats de banca no en van fer cas.

Dimecres 27: La Plaça de Catalunya és voltada de policia Armada i agents de la Político-Social en gran quantitat. Cap a la una els empleats de Banca comencen a arri-

bar, més nombrosos que la vetlla i es disposen a formar grups amb la fiambrella, les botelles de vi, etc. Els policies diuen que no es pot dinar dempeus. Els manifestants seuen per terra. La policia s'alarma, els fa alçar i els obliga a circular. Comença una mena de passeig que dura més d'una hora. La policia dissol grups que es tornen a formar. La policia manté, malgrat tot, una actitud correcta. Els empleats de Banca romanen silenciosos i tranquils. La policia decideix de desallotjar la Plaça. Ningú no hi pot entrar. Alguns barcelonins que es disposaven a baixar a la Rambla o a pujar al Passeig de Gràcia, troben l'entrebanc de la policia. Hi han discussions. La manifestació es dona a conèixer. El gran dispositiu policia hi contribueix.

Dijous 28 de gener: La Plaça de Catalunya és voltada de policia amb « jeeps » i tot. Entre els treballadors de Banca corre la veu: « A DINAR AL PASSEIG DE GRÀCIA, ENTRE LA PLAÇA I JOSE ANTONIO ». De quatre en quatre i en silenci, desfilen passeig amunt. Són més de mil. La gent surt al balcó. La policia segueix a la Plaça de Catalunya doncs tenia ordre d'anar a la Plaça i no la deixa. La manifestació és silenciosa, serena. Els treballadors de Banca estan decidits a continuar llur acció fins a la fi. Demanen justícia, demanen el que tots els treballadors d'Espanya exigeixen: un salari decent que permeti viure amb un salari sol, amb una jornada de treball humana. Trobaran, per guanyar, formes originals de lluita. No es deixaran espantar, ni dividir, ni corrompre. El que demanen és just i correcte. Se'ls haurà d'escoltar.

Corresponent de Barcelona, gener 1965